

Matti Hoviseppä

Ewa

*Kirjan kustantamista on edistänyt ystäväni
ja tenniskaverini Pekka Kuivalainen.*

Ewa

© Matti Hoviseppä

Ulkoasu: R. Penttinen
Kustantaja: Mediapinta, 2011

ISBN 978-952-235-311-5

1. Luku

Juodessaan Varsovassa ensimmäistä oluttaan Karin mieleen lehahti keskikoulussa luokan parhaimpiin kuulunut tyttö.

Lukutoukan arvosanat olivat romahtaneet lukiossa, joten opettajakunta oli täysin hämillään.

Hanna Liukkonen oli pärjännyt alemmalla asteella erinomaisesti pönttämällä läksyjä päähän vielä yömyöhällä, mutta aherrus ei riittänyt enää lähestyttäessä ylioppilaskirjoituksia.

Valkolakki irtosi lopulta C:n papereilla, mutta vasta syksyn kirjoituksissa.

Kari oli tavannut sattumalta Hanna Liukkoson parisenkymmentä vuotta myöhemmin.

Hänestä oli iän myötä kehkeytynyt varsin hyvännäköinen vaaleatukkainen nainen, jonka soikeita kasvoja koristelivat kirkkaansiniset silmät ja suudeltavaksi tarkoitettu suu.

Liukkonen kertoi paljastaneensa parhaalle ystävälleen, että työväenluokasta polveutuneet vanhemmat olivat pakottaneet ainoaa lastaan ponnistelemaan koulussa ikäluokkansa parhaaksi, koska se olisi suuri ylpeydenaihe ja iloinen täytymys koko suvulle.

Hän oli pyrkinyt moneen yliopistoon lukemaan oikeustiedettä, mutta yltänyt parhaimmillaan vain kolmanteen varapaikkaan.

Jäätyään rannalle Hanna oli sulkeutunut kahdeksi kuukaudeksi huoneeseensa.

Vanhemmat olivat olleet erittäin huolissaan tyttärensä henkisestä tilasta.

Sitten Hanna oli alkanut viihtyä ahkerasti ulkona, baareissa ja diskoissa.

Eräänä päivänä hän ei ollut saapunut yöksi kotiin, ja se sai äidin hermostumaan.

Varhain aamulla kotiin palannut tytär ei suostunut kertomaan, missä hän oli viettänyt koko yön.

– Itse asiassa en jaksanut enää opiskella. Ylioppilaslakin saaminen vei minulta kaiken energian, Hanna oli kertonut Karille.

Hanna Liukkonen oli päättänyt ryhtyä vihdoinkin nauttimaan elämästään. Vahtimestari oli kumartanut aina syvään hänen pujahdettuaan yöravintolaan.

Ovimiehellä oli tapana käyttäytyä siten ainoastaan ilotyttöille.

Ankara pissahätä herätti Karin aamulla jo ennen viittä.

Ensimmäisen vuoden yliopisto-opiskelija oli äreällä tuulella, sillä painajaiset olivat sallineet hänelle runsaan viikon vain kolmen, neljän tunnin yöunen.

Hän oli päässyt unissa nipin napin kotipihalla kimppuun käynnyttä ryöstäjää karkuun, joutunut kiinni pettämisestä aviovuoteessa ja ollut putoamaisillaan alas rotkoon, jonka pohjaa ei näkynyt.

Yliopiston kupeessa sijaitsevan isohkon omakotitalon ullakkohuoneessa oli vielä pimeää, vaikka aurinko oli heittänyt ensimmäiset säteensä seinille.

Valo uiskenteli verhojen välissä kuin häpeillen.

Palattuaan vessasta Kari käänsi yhtenänsä kylkeä yrittäen sillä tavalla saada vielä unenpästä kiinni.

Hän onnistuikin siinä.

Koko esiintymislavan täyttäneen tanssiryhmän ilmeet kielivät valtavasta tyydytyksestä, jonka vain liike, tanssi pystyi antamaan.

Liikehdintään sekoittui hikeä ja erotiikkaa, jotka yllyttivät tanssijat hurjaan menoon.

Vasta kolmekymppisenä akateemiselle uralle ponnistaneen Karin oli opiskeluajan ensimmäisinä päivinä uittanut usein uneen hänen kauan sitten näkemänsä maalaus näytteilyssä.

Siinä kaikkeen pahaan syyllisen näköinen, aikuisuuden kynnyksellä oleva mies tunnisti tehneensä väärin lähimmäisilleen – mustien verhojen välistä.

Virtsan puristus siittimessä nujersi nukkujan kuitenkin lo-pulta, ja hän heräsi taas, potki kiukkuisilla jaloillaan peiton pois päältä, paiskasi liian kovan ja muhkuraisen tyynyn seinään ja kiirehti sinä yönä ties kuinka monennen kerran vessaan.

Peilistä häntä katseli turpea- ja punakkakasvoinen hahmo krapulaisen punertavat silmät sikkaralla, tukka hujan hajan, alushousut pyllyyviivalle valahtaneina.

Hän sylkäisi pitkän klimpin peiliin, näytti sille nyrkkiä ja alkoi tehdä tarpeitaan.

Virtsa suihkusi aluksi varsin korkeassa kaaressa, mutta lät-sähti äkkiä valuen alushousujen etumukselle, ja hiukan jopa vessanpöntön viereen.

Pyyhkiessään vessapaperilla siittimensä terskaan jäänyttä pissaa hän ajatteli suuri pelko ohimossa, olikohan syöpä lähtenyt jo etenemään eturauhasessa.

Kari oli potentu jo muutaman vuoden kroonista eturauhasentulehdusta.

Hän oli kylmettänyt sen ajamalla nuorena miehenä kirpeil-läkin talvipakkasilla polkupyörällä yllään lyhyet alushousut ja saanut tyhmydestään ikuisen riesan.

Tulehdus oli ilmoittanut itsestään alituisella pissahädällä, korkealla kuumeella ja yleisellä huonovointisuudella.

Kari oli hankkiutunut urologille, joka tutki huolellisesti eturauhasen.

Lääkäri kehotti Karia asettumaan takapuoli koholla sän-

gynreunalle, ja työnsi peräaukkoon muovikelmulla verhoillun sormensa.

Tohtori pyöritteli sitä niin rajusti, että potilaan suusta pääsi parahduksia, ja takapuolesta pärähti raikuva pieru.

– Eturauhasenne tuntuu hiukan suurentuneelta. Kyse ei ole kuitenkaan vakavasta sairaudesta, vaan elin on päässyt tulehtumaan, urologi totesi.

– Onko vaivaan kyllin tehokasta lääkehoitoa, Kari kyseli.

Urologi näytti hetken mietteliäältä ja sanoi, että valitettavasti tulehdukseen ei ole vielä kyetty kehittämään tepsivää parannuskeinoa.

– Tiheävirtsaisuutta voidaan lievittää jonkin verran lääkkeillä, lääkäri korosti.

Kari kysyi urologilta, synnyttäisikö tulehdus vuosien mittaan eturauhaseen syövän, johon tämä vastasi, ettei sellaisesta ole nykyisen lääketieteellisen tutkimuksen valossa minkäänlaisia todisteita.

– Eturauhasentulehdus vaivaa melkein joka toista viisikymmentävuotiasta. Sen ikäisten pitää käydä säännöllisesti kokeissa ainakin kerran vuodessa, lääkäri valisti.

– Valitettavasti eturauhassyöpä on varsin salakavala, sillä taudin paljastuttua se on usein ehtinyt tehdä etäispesäkkeitä muualle elimistöön, hän lisäsi.

Urologi korosti potilaalleen, ettei noin nuoren miehen kannattanut vielä huolestua.

Hän pyysi potilasta istumaan alas, ja ryhtyi kirjoittamaan lääkereseptiä, joka sisälsi kolme 30 tabletin pakkausta.

– Yksi pilleri aamiaisen jälkeen riittää. On järkevää noudattaa tarkasti annosteluohjeita, urologi teroitti.

Lääkäri sanoi kuulleensa eräältä kollegaltaan, että tämä oli tutustunut kokeneeseen fysioterapeuttiin, joka oli kyennyt tekemään useita potilaita jopa täysin oireettomiksi eturauhasen säännöllisellä sormihieronnalla.

– Ehkä teidän kannattaisi hakeutua hänen hoitoonsa. Eihän se ota ellei annakaan, lääkäri totesi ja hymyili.

Karin läheisen ystävän, tullivirkailija Sven Strandin tuttu oli hieroja, joka sattumalta tunsu fysioterapeutin.

Hän soitti sormivelholle heti samana päivänä, mutta aika järjestäytyi kuitenkin vasta viikon kuluttua.

Päivät matelivat hitaasti odotellessa pääsyä vastaanotolle.

Tilannetta helpottivat Karin saamat hyvät arvosanat valtiopöin ja poliittisen historian tenteissä, vaikka hän oli joutunut vastaamaan kysymyksiin alati yltyvässä pissahädässä.

Vihdoin koitti se keskiviikko.

Kari yritti kuvailla hierojalle vaivansa oireita niin hyvin kuin hän osasi.

– Hyvä herra, olen hoitanut lukuisia teidänlaisianne potilaita. Monet asiakkaani ovat päässeet kiusallisesta vaivasta eroon.

Hieroja pyysi Karia riisumaan kaikki vaatteet alushousuja lukuun ottamatta.

– Olkaa hyvä ja asettukaa vastaanottovuoteelle kyljellenne ja pankaa jalat koukkuun.

Hieroja kertoi tarkasti, mitä hän tulee tekemään. Sormen oli tehtävä kiertotyötä viisi, kuusi minuuttia eturauhasessa.

– Olen pahoillani, mutta se saattaa tuntua jossain vaiheessa varsin kipeältä.

Kari hätkähti, hän puristi kätensä nyrkkiin ja sanoi olevansa valmis.

Hän näki hierojan panevan oikean kätensä ohueen muovikalvoon ja tunsu sormen työntyvän alushousujen alta peräreian lähellä sijaitsevaan eturauhaseseen.

Hieronta kesti Karin mielestä ikuisuudelta ja hän pelkäsi tulevansa hulluksi, sillä kipu oli ajoittain sietämätön.

Tulehtunut eturauhanen oli pakottanut hänet vessaan monta kertaa päiväsaikaan, ja vähintään myös kerran yöllä.

Joten hän päätti kestää vaikka kuinka kamalan hieronnan kuin aikuinen mies, jos kerran sen avulla voisi vapautua inhoittavasta ikeestä.

Vihdoin hieroja veti sormensa pois, ja kysyi, tekikö kovastikin kipeää.

Kari ei ehtinyt vastata, kun tämä alkoi kertoa eturauhaseen kertyneestä nesteestä, vaivan perussyystä ja ylläpitäjästä.

– Sitä ei voi vähentää muulla menetellä kuin taitavalla sormella, hieroja sanoi.

– Toimenpide tuntui hiukan kipeältä. Mutta ei se niin kamalaa ollut, ettei aikuinen mies sellaista kestäisi, Kari tokaisi yrittäen saada ääneensä uskottavaa sävyä.

Sormivelho kertoi hoitokuurin sisältävän kaksi hierontaa viikossa ja kestävän aluksi parisen kuukautta.

Kari kävi sinnikkään säännöllisesti hoidoissa, mutta eturauhasvaiva ei osoittanut minkäänlaisia parantumisen merkkejä.

Hieroja oli kuitenkin yhä vakuuttunut sormensa tehokkuudesta.

– Ehdotan, että jatketaan hoitoja vielä toisella kahdella kuukaudella.

– Se koettelee kyllä raskaasti kukkaroani, mutta tehdään niin, vastasi Kari, joka oli rahoittanut opiskelunsa postintekijänä.

Kari valitteli viimeisen hoitokerran lopuksi eturauhasen kiukuttelevan yhä.

– Minun on pitänyt käydä vessassa yhä monta kertaa päivässä. Pissahätä on herättänyt öisin joskus jopa kaksikin kertaa, hän totesi pukiessaan päällensä.

Hieroja myönsi olevansa neuvoton ja surullinen, ettei ollut pystynyt edes neljän kuukauden aikana auttamaan potilastaan.

– En osaa selittää syytä siihen, miksi poikkeuksellisen pitkän hoitokuuri ei purrut tällä kertaa. Jokaisen miehen eturauhasella on taipumus käyttäytyä eri tavalla. Eturauhaset ovat aika vekkuleita.

Hieroja askelsi aivan Karin lähelle ja näytti salaperäiseltä.

– Eräs vain hiukan apua saanut potilaani kertoi minulle

myöhemmin posket punehtuneina, että itsetyydytys oli helpottanut ainakin jonkin verran hänen eturauhasvaivaansa.

Kari katsoi miestä ohi tämän silmien ja sanoi:

– Parahin hieroja, valitettavasti masturbointi ei ole auttanut minun tapauksessani. Minulla on siitä omakohtaisia kokemuksia lapsesta asti.

Hierojan ilme hätkähti, hän ojensi potilaalleen kätensä ja toivotti hyvää jatkoa äänensävyllä, josta kuului epävarmuus.

Kari kävi sen jälkeen myös monien urologien vastaanotolla, mutta laihoihin tuloksin.

Hän päätti kuitenkin taistella loppuun asti saattaakseen virtsaamistarpeensa normaaliin rytmiin, sillä inhottava vaiva oli haitannut jatkuvasti työtä ja opiskelua.

Hän sai selville, että Helsingissä työskenteli suomenruotsalainen urologi, jonka maine eturauhasvaivojen parantajana oli kiirinyt jopa Suomen rajojen ulkopuolelle.

Kari matkusti pikajunalla pääkaupunkiin.

Hän joutui etsimään monta tuntia urologin osoitetta, koska Helsinki oli hänelle outo paikkakunta.

Hän löysi perille pahantuulisena ja hikisenä. Vastaanottohuone pursui hoitoon hakeutuvista potilaista, ehkä juuri samanlaiseen vaivaan helpotusta etsiviä kuin hän.

Kari laski edellään olevat.

Heitä oli tasan kymmenen, joten odottamista kertyisi vähintään kolmisen tuntia.

Hän oli niin hermostunut, ettei jaksanut jäädä odotushuoneeseen, vaan lähti etsimään baaria, jossa voisi juoda munkkikahvit.

Hänen teki pirusti mieli hotkaista kurkustaan alas pari olutta, mutta onnistui riuhtaisemaan maltaantunteen pois sielustaan edessä olevan valkotakin tapaamisen takia.

Palattuaan urologin vastaanottohuoneeseen runsaan puolen tunnin kuluttua hän kiroili itseksensä: jono ei ollut lyhentynyt lainkaan.

Hän sadatteli ajan hidasta kulkua ja vääntelehti tuolillaan.

Ajalle ei antanut vauhtia edes lehtipino, jota hän alkoi kahlata läpi.

Hän selaili Seuraa, Apua, Kotilääkäriä ja mitä kaikkea teelineeltä sattui löytymään.

Välillä hänen silmänsä lurpsahtelivat väsymyksestä lyhyisiin torkkuihin.

Ikuisuudelta tuntuvan ajan jälkeen Kari kuuli nimensä lausuttavan, ja hän nousi ketterästi tuoliltaan ja marssi sisälle.

Hän kätteli eläkeikää lähentelevää urologia, sanoi tälle päivää päällään nyökäten.

Poppaukko oli pitkähäkö ja hoikka mies, jolla oli yhä tuuhea, harmaantunut tukka ja kirkkaat silmät.

– Te lienette murteesta päätellen kotoisin Turusta. Voitte puhua ihan vapaasti tavalla, joka sopii teille luontaisimmin, urologi sanoi.

– Minä olen pesunkestävä turkulainen. Olen nähnyt ensi kertaa päivänvalon Heidekenillä. Sääli, että niin vanha, hieno ja lämminhenkinen synnytyssairaala lopetettiin, hän jatkoi.

Urologi kyseli tarkasti eturauhasvaivoista.

Kuinka usein se oli pakottanut käymään vuorokaudessa vessassa?

Oliko pissalle täytynyt mennä myös öisin? Entä oliko esiintynyt kuumetta ja tai huonoa vointia?

– Kyllä minua on pissattanut jo kolmisen vuotta monta kertaa päivässä. Hätä on hyökännyt myös öisin ainakin keran. Sen sijaan kuumetta ei ole ollut. Voinnissa ei ole ollut sinänsä suurempaa valittamista, Kari selitti.

Urologi teki hitaasti muistiinpanoja suureen mappiinsa ja sulki sen.

Hän kehotti potilastaan asettumaan selin makuulle ja koukistamaan polvet.

Kari näki kuinka lääkäri verhosi muiden urologien tavoin kätensä läpinäkyvällä muovihansikkaalla.

Sen jälkeen hän voiteli liukastusaineella yhden sormen.

Tutkimus tuntui taas yhtä piinalliselta, ja toimenpide jännitti Karia valtavasti.

Ahdistusta lisäsi pääsy myös kansainvälisesti kuuluisan urologin hoitoon.

Potilaan otsa oli hiessä urologin lopetettua tutkimuksensa, vaikka se ei kestänyt kuin tuokion.

Lääkärin silmissä oli hetken pohtiva ilme, joka kiersi katonrajassa.

Hän kehotti potilastaan noudattamaan säännöllisiä elintapoja.

– Tupakointi on lopetettava kertaheitolla, mikäli te poltatte. Teidän on pidättäydyttävä myös alkoholin nauttimisesta seuraavan puolen vuoden aikana, urologi totesi ja katsoi potilastaan tuimasti silmiin.

– Kyse on lähes kuolemantuomiosta, sillä rakastan olutta, Kari sanoi.

Urologi ei vastannut, vaan totesi, että eturauhasentulehdukseen on kyetty kehittämään vuosien varrella entistä tehokkaampia lääkehoitoja.

– Lähivuosina voidaan saavuttaa hoidoissa jopa läpimurto.

Hän totesi asiallisen kuivasti, ettei voinut valitettavasti auttaa potilastaan tämän enempää.

– Haluan kuitenkin korostaa, ettei eturauhasentulehdus ole todettu tutkimuksissa taipumusta kehittyä syöväksi. Toivon tiedon lohduttavan teitä, lääkäri sanoi.

Lopuksi hän kirjoitti tuhdin lääkekuurin, joka sisälsi kolmenlaisia tabletteja ja lisäksi yrttejä. Niistä valmistettua teetä täytyi juoda joka ilta.

Urologi ojensi laihanluisen, mutta jäntevän kätensä Karille ja toivotti kaikkea parasta.

Kari kiitti, kumartui ja poistui.

Tieto eturauhasentulehduksen sitkeydestä ja vaikeasta parantumisesta masensi.

Hän meni samaan kahvilaan, jossa oli juonut leivoskahvit. Tällä kertaa ikkunapöydälle ilmestyi iso olut.

Sitä litkiessään hän katseli kadun ihmisvilinää.

Läkäs nainen oli köpöttelemässä liikennevalottomassa risteyksessä suojielle.

Hän käänsi päänsä vuoron perään oikealle ja vasemmalle, mutta ei uskaltanut ottaa ensimmäistä askelta.

Paikalle osui kuitenkin poliisipartio, joka pysäytti liikenteen ja johdatteli kädestä pitäen naisen vilkkaan valtavyölyän yli.

Karia alkoi pelottaa kovasti, ja hän näki itsensä jo makamassa sairaalassa.

Hänen ympärillään parveili joukko valkotakkisia lääkäreitä ja sairaanhoitajia huolestunein ilmein.

Heillä oli käsissään sairaalavälineitä ja kaulallaan letkuja, joilla kuunneltiin sydämenlyöntejä ja mitattiin verenpainetta.

Heidän kasvonsa alkoivat hitaasti lähestyä uhkaavasti Karin kasvoja.

Kari tilasi toisen kolpakon, jonka hän siemaili nopeassa tahdissa ja lähti.

Hän ehti kello kuuden junaan, ja suunnisti kasseineen suoraan päätä ravintolavaunuun.

Hän joi niin monta olutta, että päässä alkoi risteillä ajatuksia hitaasta kitumisesta sairastuoteella, kärsimyksistä ja kuolemasta.

Puolisen tuntia ennen matkanpäättä häneltä kiellettiin tarjoilu, koska ”herra tuntui ottaneen jo tarpeeksi.”

Päästyään kotiin hänen mieleensä pulpahti hierojan lähes kuiskaamalla kertoma tieto itsetyydytyksen parantavasta vaikutuksesta.

Kari oli siinä kymmenen vuoden kieppeillä unta odotellessaan piehtaroinut sängyssään sattumalta siten, että hänen kikkelsä oli hiertänyt patjaa niin usein ja painavasti, että se oli tuntunut viiltävänä kipuna koko vartalossa.

Hän oli siitä asti harrastanut itsetyydytystä silloin tällöin, mutta hierojan kannustus teki hänestä varsinaisen himomas-turboijan.

Hän alkoi tyydyttää itseään aamuin ja illoin, ja joskus hän toteutti äitinsä kauhisteleman ja löysäpäiseksi väittämän synnin useita kertoja päivässä.

Piipahtipa hän toisinaan lämpimällä säällä jopa lähipusikoissa hyväilemässä itseään.

Itsetyydytys ei kuitenkaan saanut Karin eturauhasta kuriin, ja se masensi hänet niin heikkoon henkiseen vireeseen, että moni päivä meni mailleen sängyssä maatessa.

Runsaan kahden kuukauden kuluttua pissahätä harveni päivittäin, ja öinen vessassa käynti loppui lähes kokonaan.

Eturauhanen jaksoi sinnitellä lähes normaalisti vain vuoden verran, kun se ryhtyi kiukuttelemaan uudelleen muuttuen krooniseksi.

Eturauhasentulehduksesta huolimatta Kari suoritti valtiotieteen maisterin tutkinnon jopa hiukan normaalia nopeammin, vaikka jakoi koko opiskeluajan postia.

Onni astui kuvaan vain vajaan puolen vuoden kuluttua valmistumisesta, sillä hänet valittiin aluetoimittajaksi.

Juuri kun hän oli neljän vuoden aikana päässyt sisälle työhönsä ja oppinut tekemään nasevia juttuja politiikasta, taloudesta, kulttuurista ja urheilusta, harppoi kohtalo peliin.

Karin ystävä oli selän takana ehdottanut häntä ulkomaankirjeenvaihtajaksi.

Aluksi hän oli vihainen ystävälleen, koska tämä oli kysymättä lupaa tehnyt sellaisen tempun.

Mutta pohdittuaan muutaman päivän muuttoa Varsovaan, ja kuultuaan monilta ystäviltään kyseessä olevan loistava pääkaupunki, hän oli valmis ottamaan vastaan uuden haasteen.

Myös hänen vanha isänsä oli innostunut kuin lapsi kupuksensa kirjeenvaihtajanpostista.

– Rakas poikani, puolalaiset naiset kuuluvat maailman kauneimpiin.

2. LUKU

Kari istui iso olutkolpakko nenänsä edessä Varsovan keskustassa sijaitsevassa pubissa.

Puolan pääkaupungista oli kehkeytynyt hänen kohtalonsa, sillä hän asui ja työskenteli siellä jo neljättä kertaa.

Niistä oli kertynyt yhteensä parisenkymmentä vuotta – lähes kolmannes hänen elämästään.

Kymmenen viimeistä vuotta olivat häipyneet historiaan todella sukkelalla vauhdilla.

Hän laski väsäanneensä yhteensä yli neljätuhatta juttua radioon sekä televisioon ja pitkälti yli kahteenkymmeneen eri sanomalehteen, mukaan lukien ammattiyhdistysaviisit.

Karin pöydästä näkyi 1950-luvun puolivälissä rakennetun tiede- ja kulttuuripalatsin huipulle markkinatalouden kunniaksi asennetut isot kellot, jotka kertoivat pääkaupunkilaisille tarkan ajan neljään suuntaan.

Itse Neuvostoliiton suuri johtaja, isä-aurinkoinen oli rakennuttanut suuressa anteliaisuudessaan ydinkeskustaan valtavien palatsien lahjaksi puolalaisille.

Ympärysmitaltaan pitkälti toista kilometriä olevalle, Varsovan korkeimmalle rakennukselle oli ehtinyt kertyä joukko lempinimiä, joista suosituimmiksi olivat kansan parissa nousseet ”Stalinin sormi” ja ”Stalinin kynsi.

Kari oli aloittanut juopottelun, eli hänen tapauksessaan oluen kittaamisen, elokuun puolivälissä, ja nyt oli jo lokakuu.

Kaksi kertaa eronnut mies, ensin suomalaisesta vaimosta ja myöhemmin puolalaisesta, poti suurta surua ja kaihoa.

Varsovaan 1990-luvun lopulla taas palannut viisikymppinen mies oli ryhtynyt heti etsimään kuumeisesti puolalaista naisystävää.

Hän oli tavannut kirjeenvaihtoilmoituksen myötä monia sieviä ja mukavia naisia, aina samassa paikassa eli eräässä suuressa varsovalaisessa puistossa.

Siellä oli rauhallista kävellä hiljaisuuden vallitessa pieni lenkki kapeilla puistokäytävillä, korkeiden puiden katveessa.

Kari oli istahtanut kävelyn päätteeksi naisensa kanssa pikkuiseen kahvilaan.

Keskustelu oli virittynyt mukavasti nurkkapöydässä kahvikupposen ja hillomunkin kera.

Poikkeuksellisen hoikka, karkealla höylällä kasvoista rakennettu nainen, Barbara, oli osoittautunut hyvin lapselliseksi, mutta hyväluonteiseksi ihmiseksi.

Hän kertoi veljensä asuneen hänen omistamassaan talossa Poznanin lähellä jo vuosia maksamatta zlotyakaan vuokraa.

– Äiti kehotti minua ymmärtämään rakkainta lastaan, koska tällä ei ollut yksinkertaisesti rahaa mihinkään ylimääräiseen, nainen selvitti.

Barbara sanoi uskoneensa, että hänen veljensä korvaisi sisarelleen aiheuttamansa vuokratappiot lähiaikoina voittamalla loton miljoonan zlotyn pääpotista.

– Kyllä ne rahat vielä sieltä laitteesta ulos kahisevat, veli oli vannonut.

Kari pyrki pääsemään nopeasti eroon naisesta, sillä tämä käyttäytyi omituisesti.

Hän tahtoi tehdä sen ainakin jollain tavalla sivistyneesti. Hän kehui naista sympaattiseksi ja mukavaksi, antaen kuitenkin samalla tämän ymmärtää, ettei suomalainen kirjeenvaihtaja ollut halukas tapaamaan toista kertaa.

– Valitettavasti minun on tehtävä vielä illansuussa tärkeä juttu. Kaunis kiitos mukavasta tapaamisesta.

Kari lienee kuitenkin tehnyt Barbaraan suuren vaikutuksen, sillä nainen soitti jo seuraavana päivänä:

– Minusta te olette kelpo mies. Olisi mieluisaa tavata uudelleen.

Kari oli puhelimesta kovin vaitonainen, mutta suostui kohteliaisuussyistä lähtemään Barbaran kanssa elokuviin.

Päätöksen taustalla lienee luurannut muistihavainto hoidon, hevosnaamaisen ja pienirintaisen puolattaren varsin sutjakoista ja pitkistä sääristä.

Kari osti liput elokuvateatterin viimeiselle penkkiriville.

Tarjolla oli puolalainen komedia, joka oli Karin mielestä alusta lähtien lapsellinen ja tylsä.

Sen sijaan Barbara piti sitä erittäin humoristisena ja hauskana. Hän pyrskähti monta kertaa parin tunnin elokuvan aikana nauruun.

Kari tunsi häpeää ja vilkuili ympärilleen hämärässä salissa.

Filmin päätyttyä he menivät Karin asunnon lähellä sijaitsevaan piskuiseen kahvilaan, jossa Kari oli monena vuotena aloittanut työpäivänsä lukemalla kahvinhörpinnän lomassa nipun puolalaisia sanomalehtiä.

He siemailivat olutta ja juttelivat vartin verran harvakseen niitä näitä, kunnes Barbara aloitti vakavamman keskustelun.

Hän sanoi pitäneensä Karista heti ensi silmäyksellä, ja se nostatti hymykuoppia suomalaismiehen poskille.

– Osoittauduit älykkääksi ja huumorintajuiseksi mieheksi. Ja onhan sinussa vielä jäljellä miehistä komeuttakin, nainen totesi ja naurahti.

Kari punastui.

– Myös sinä tunnut kivalta ja lämpimältä naiselta, Kari vastasi ja pälyili kahvilan sisäänkäynnin suuntaan.

He pohtivat Puolan ja Suomen erilaisuuksia ja samanlaisuuksia.

– Syvä katolilaisuus ja verinen historia tekevät sinun maastasi erittäin kiinnostavan, Kari totesi.

Barbara sanoi, ettei hän ollut koskaan pitänyt itseään kovinkaan katolisena, vaan pikemminkin vapaa-ajattelijana.